

kárászi aLap

2017. december 5.

KÁRÁSZI
független havilap

XX. évfolyam
12. szám

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

- A kibővült képviselő testület december 1-én tartotta soron következő ülését. A tanácskozáson a választási bizottság elnökének beszámolóját követően, az új képviselők letették az esküt, majd Dr. Csősz Gyulát választották alpolgármesternek. A napirendi pontok a következők voltak: a könyvtárral kapcsolatos kérdések, a Bursa Hungarica ösztöndíj kérelmek, a szociális tűzifa kérelmek, az adventi vásárral kapcsolatos ügyek, a belső ellenőrzési terv jóváhagyása.
- Köszönjük Partos Kálmánnak a fenyőfa felajánlását! Idén is felállítjuk a Central Parkban a „falu karácsonyfáját”!
- Az önkormányzat két pályázatot nyújt be december hónapban: az egyik az E-Magyarország pontok eszközbeszerzésére irányul, a másik a határon túli testvértelepülések együttműködését hivatott elősegíteni. Reméljük az utóbbi harmadik nekifutásra már nyertes lesz!
- Az elmúlt időszakban a közmunkások gondozták az állatokat, favágási munkákat végeztek, illetve az önkormányzati kertekben tevékenykedtek.
- A közmunkások megkezdték a szociális tűzifa kihordását. Az idő függvényében remélhetőleg 2 héten belül minden rászoruló megkapja a tűzifát.
- Az aLap- ba szánt cikkeket kérjük, minden hónap 25-éig juttassák el a papjelza@gmail.com email címre.
- Minden kedves aLap olvasónak kívánok a magam, a képviselők, az önkormányzati dolgozók és az IKSZT-ben dolgozók nevében békés boldog karácsonyt, és sikerekben gazdag új évet!

Kárász, 2017. december 5.

Lép Péter
Polgármester

Kedves Kárásziak!

Köszönjük Önöknek a bizalmat, hogy a novemberi önkormányzati képviselőválasztáson szavazataikkal megtiszteltek bennünket!

Tisztelettel: Pap Judit Elza képviselő és dr. Csősz Gyula alpolgármester, képviselő

KIDÓLT EGY FA

Meghalt Furbás Oszkár, erdész és vadász generációk nevelője, példája. Munkásságának méltatásával tele van most a szakma, lapok, blogok és ami a legfontosabb: a szóbeli emlékezet. Ahogy az óbudai temető is tele volt zöldruhásokkal, hogy búcsút vegyenek valakitől, aki az előbb említett szakmák egyik utolsó megkérdőjelezhetetlen tényezője volt.

Tulajdonosa minden fontosabb erdészeti díjnak, emellett pedagógusi pályájára Apáczai-díj tette fel a koronát. Jóval kisebb jelentőségű, de osztályfőnököm is volt, az 1975-ben végzett osztály meghatottan hajt most fejet előtte. Kárászi vonatkozás, hogy néhány éve, túl kilencvenedik életében, előadója volt a Gombászünnephez kapcsolódó konferenciának.

Gombász is volt, neki köszönhető, hogy a Soproni Erdészeti Technikumban majd kétezren tettek alapfokú gombaismerői vizsgát.

Mi, akik tanítványai voltunk, tudjuk, hogy nem ez a legfontosabb Furbás Oszkár kapcsán! Életszemléletét, törhetetlen nemzeti meggyőződését, tántoríthatatlanságát csodáltuk leginkább. Majd később mindent legyőző vitalitását!

Honnan volt ereje mindehhez? Nem mindennapi alap a családja, édesapja szegedi gimnáziumi igazgatóként nem tartotta be az első zsidótörvény rendelkezéseit, mondván: "ameddig ő az igazgató, addig más nem parancsolgat ott".

Osi bácsi is mindig a saját útját járta, bírálója volt a butaságnak, a pökhendiségnek, a hazudozásnak, gyűlölte a kor kommunista kiskirályait.

Természetesnek tartom, hogy egy ilyen erdészeti hagyományokkal rendelkező településen, mint Kárász - megemlékezzünk róla.

A „Gombászházban” van egy kegyeleti fal, ezután Furbás Oszkár képe is ott lesz, és emlékezteti a betérőket egy példátlan munkásságra.

Mezei Attila

EGYSZER MINDEN ELMÚLIK...

Tizenkét évet dolgoztam a Takaréokban, a Postán. Aki ismer, tudja, mekkora váltás volt ez számomra, az egészségügyből, humán aggyal... Nem mondhatnám, hogy ne szerettem volna – jó volt emberekkel kapcsolatban lenni, segíteni, valami egész különlegesnek részese lenni: nem volt ilyen az országban, kettő az egyben, divatos kifejezéssel szólva. Csodálták is sokan, főleg betérő idegenek... De az is igaz, már nehezen viseltem bizonyos dolgokat, ez már nem az én világom, ez már nem az a családias, nyugodt légkörű valami, ami útba esik jövet-menet...

Hogy így lett vége, az a furcsa. Volt néhány munkahelyem, ha nem is sok – de sehonnan nem jöttem el úgy, ahogy innen, pont a legutolsóból. Becsuktam egy kihalt, üres helyiség ajtaját, ami évekig - így-úgy - része volt az életemnek. Egyedül. Egyetlen barátságos szó nélkül.

Szerencsére ott volt a Könyvtár vigasztaló, szeretett légköre, ami enyhítette a fura, üres érzést. És megjelentek szászvári kolleganőim, egy cserép gyönyörű virággal... nem tudom, tudják-e, mit jelentett ez nekem... Köszönöm nekik ezúton is, még egyszer!

És köszönöm mindazoknak, akik kifejezték sajnálkozásukat, akik elköszöntek, egy-két kedves szóval, volt, aki virággal – köszönöm!

Hát, ennyi volt! Remélem, a könyvtár megmarad továbbra is az „én könyvtárom” lenni, szeretném gondját viselni, amíg csak tudom, szeretnék könyveket ajánlani Önöknek, Nektek, jó volna beszélgetni, horgolni, kiállítás csinálni, Föld Óráját végigülni...

De persze, én tudom, minden elmúlik egyszer...

Mezeiné Zsuzsa

JUSS

Egy teljesen átlagos péntek estének indult. A határidő naplómiban két bejegyzés, Hetény: *nemezkiállítás*, Komló: *egregyiek*. Majd kicsit iparkodom, hogy odaérjek mindkét helyszínre.

Aztán felgyorsulnak az események. Kiderül, hogy a nemezkiállítást nekem kell megnyitni, s így azért egész más a leányzó fekvése. A kiállítás előtt a szokásos para: vajon lesznek elegendő? Érdemes volt a befektetett energia? S mint megannyi alkalommal már, Hetény megint csak kitett magáért. Alig lehet elférni a kiállított nemezek között. A vendégek figyelő csendben hallgatják végig a megnyitónak szánt mesét – pedig nem rövid.

A „sikernek” azért van némi hátulütője is, így nem lehet gyorsan és angolosan távozni. Kések a komlói színházból, már megy a műsor. Amíg a ruhatárban leadom a kabátom, a rezesek kiszűrődő hangjait hallgatom. A félhomályban belopakodom a nézőtérre, s nem akarok hinni a szememnek. Telt ház! Nem is próbálok ülőhelyet vadászni, megelégszem a lépcsővel.

A színpadon az egregyiek a lakodalmast „nyomják”. A tánccsoport még az év elején elnyerte a *Pécs-Baranya Kulturális Szövetség* nívódíját ('98 után már második alkalommal), így övök a KÖZKINCS GÁLA.

Valamit már az első pillanatban megérzek. Nem is igazán a fergeteges sikerre gondolok, hisz a közönség minden egyes rész végén hangos vastapssal jutalmazza a fellépőket. Valami más is van a levegőben, de még nem tudom pontosan megfogalmazni, mi is az valójában.

Dobos Laci erősen izzad a reflektorok fényében, Pápai Pista bácsiként szórakoztatja a tisztelt nagydíjazottat, miközben Bogyay maestro biztos kézzel vezényli a zenekart. Igen, aki rézfúvósokon szocializálódott, s ezt hallgatta évtizedeken keresztül a mocsoládi zenekar báljaiban, vagy Sváb Tonyó esküvőin, annak önkéntelenül elindul a lába, még ha két bal is jutott neki belőle. Úgy csak nagyon ritka esetben táncoltam, hogy minimum egy sörrel ne olajoztam volna be a futóművet, de teljesen ledöbbenve érzem, ha itt most táncolnom kéne, sör nélkül is menne. Csárdás, verbunk, egyre megy. S van belőlük elég, csak úgy reng a színpad. Kicsik-nagyok, idősek-fiatalok, apák fiaikkal és menyekkel, anyák lányaikkal és vejeikkel, egymás mellett, egymással megbékélve ropják az ősök táncát, fújják a talpalávalót. Sanyi bátyám a 77 évével mintegy első bálzó...

Aztán egyszer csak vége, s nagy nehezen a taps is elhal. Az ember önkéntelenül kérde, lehet ezt még fokozni? Lehet! Bálint Tündi előrejön, és kéri, hogy a széksorokat világítsák meg, majd felkéri a nézőket, hogy álljanak fel, akik valamikor táncoltak a csoportban. Varázsos pillanat, ahogy a reflektorfényben sorra állnak fel a régi táncosok és felméri a terepet. A szemekben ott csillog a nosztalgikus kérdés: „EMLÉKEZTEK?” Lassan a dolog kezd egy szappanopera érzélgősségével vetekedni, de Tündi nem kegyelmez, mindenkit felhív a színpadra. S amit az ember csak megmeszteni tudott a tévé képernyőjén keresztül, amikor a *Felszállott a páva* nyertesei az adott verseny végén örömtáncba fogtak, azt most a valóságban is megtapasztalja.

Valaki kézen fog, és mire észbe kapok, már én is a színpadon állok. Szemben a körben CziklaJoci, mellettem Márton Slumi, s járom velük a csárdást, sör nélkül. S lehet, hogy néha-néha elvétem – amit Czikla természetesen nem hagy szó nélkül –, de ez kit érdekel! Körbenézek a sokadalomban, s látom, nem csak én vagyok „civil”, mások is eljöttek, hogy osztózzanak a szomszédok örömeiben.

Amíg járom a kettőt jobbra, kettőt balra, visszagondolok a régi egregyi időkre. „... azok a búcsúk. S azok a karácsonyok keresztanyáméknál. A strand. A vár. Négy év az iskolapadban. Nagy barátkozások. Az első szerelmek...” – írtam le egyszer valahová. S visszaidézem azt az egyetlen táncpróbát is, amelyre Csernavölgyi tanító néni unszolására mentem el, bár az igazi ok egy szóke hajzhatag volt. S óhatatlanul azokra is gondolok – valószínű, nem csak én –, akik hiába álltak volna fel a reflektorfényben, a táncra már nem jutott idejük. Pánczél Nelli, Győri Bélus, Kőkúti Pisti..., máshol járják Schwán Gabi köcsögdudájára.

Aztán azt próbálok kitalálni, vajon milyen lehet most egregyinek lenni? S nem számít, hogy a színpadon állva, vagy a nézőtérre ülve. IGEEEN, megvan, ez az! Ennek az együvé tartozásnak az elementáris erejét éreztem meg az első pillanatban. Most ők az EGYSÉG, ahová igazodni lehet.

De ezzel még koránt sincs vége. Egyszer csak elkezd nőni a mellkasom, már szűk a bársonyzakó. Mi ez? Mi történik velem?

Hát persze! Böröcz nagyanyám révén egynegyed rész egrögyi vér a jussom.

CsL

KÉT MESEKÖNYV

AZ ERDŐ ÍZE – Másodkiadás

A 2011-ben megjelent mesém másodkiadási jogát megvásárolta a Soproni Erdészeti Egyetem könyvkiadója, az ERFARET. Az aktuális mesetémát (medvehagyma, szarvasgomba, gyógynövények...) a valóságban is bemutatják fotóval, ismeretterjesztő leírással.

Menetközben aztán úgy alakult, hogy a kis könyvkiadó megszűnt, a kinyomtatott anyag pedig elég kalandos úton hozzám került.

Szórványos könyvárúsításaim azt bizonyították, hogy Borostyán apó, Harmatcsepp, Agyas Agyari, Korc és Morc jóvoltából AZ ERDŐ ÍZE a legjobban eladható mesém. Gondolom – a környezettudatos kiegészítésekkel –, ez a tény a jövőben csak fokozódik.

MOC SOLÁDIA

Alsómocsolád polgármestere mindenre elszántan vetette bele magát a település elmesésítésébe. A program szakmai vezetőjének megnyerte dr. Boldizsár Ildikót, a népmesék nagyasszonyát. Az én tisztem a település meséjének megírása lett. Az elkészült műre Radnai Éva korrektor azt mondta, hogy: „a meséid közül eddig ez a legjobb”. Ildikó szavai sem elhanyagolhatóak: „szerintem zseniális, ahogy belefogod a falu történetét a szövegbe”. Mesterem, dr. Pesti János kritikája nagy töltetett adott, bár, Jani bátyám azt nem dicséretnek szánta: „ne haragudj Levikém, de ezzel a grimmi romantikával nem tudok mit kezdeni”.

A mese alapját a TŰZ és a VÍZ ellentéte adja. Mocsolád életében a lángocskák a biztonságot, a meleget jelentették, noha, egy korabeli tűzvészben csaknem elpusztult a település. A falu legjelentősebb természeti kincsét a tavak adják, noha, a lakóknak szinte minden évben meg kell küzdeniük az árvízzel.

A főbb szereplőnek a TŰZ/VÍZ mintájára adtam egy pozitív és egy negatív tulajdonságot. Így kapott helyet a történetben a jószívű király, aki ellenben tehetetlen a birodalmat jelentő veszéllyel szemben; a csodaszép hercegisasszony, akinek azonban a fél arca csúf; a kiskanász, aki a disznóőrzéstől égész a trónig viszi; a hegyháti betyár, akik haramia létére segít megmenteni a birodalmat; s persze a sárkány, aki, amilyen gyönyörű, olyan gonosz. A történetet nem zártam le, mivel a mese folytatásának alapötlete már menet közben megszületett.

Császár Levente (30/420-4629)

Mindkét könyv karácsonyra jelenik meg, áruk 3.000 Ft.

A kárászi Faluház decemberi programjai

1. péntek	10.30 órától	Testületi ülés
3. vasárnap	16.00	Mikulás ünnepség, adventi készülődés, karácsonyi vásár
5. kedd	13.00	Szeretet délután, Völgységi Nyugdijasok
	14.30-16.00	Agrárkamurai fogadóóra
7. csütörtök	18.00-19.00	! Tartás- és közérzetjavító torna
13. szerda	17.00	Háziasszony találka
14. csütörtök	18.00-19.00	! Tartás- és közérzetjavító torna
21. csütörtök	18.00-19.00	! Tartás- és közérzetjavító torna

IKSZT, Teleház nyitva tartás: Hétfő: 8.00 – 16.00 Kedd: 8.00 – 16.00

Szerda: 8.00 – 16.00 Csütörtök: 10.00 – 18.00! Péntek: 8.00 – 14.00

16 óra, illetve 14 óra után, valamint szombat és vasárnap: a falu programjaihoz igazodva

A programok változtatási jogát fenntartjuk.

Szeretettel várjuk programjainkra!

Békés karácsonyi ünnepeket

és boldog új esztendőket

kívánunk!

Nyisztor Melinda és Bogyay Mariann, a Faluház munkatársai

TÉLAPÓ ITT VOLT...

2017. december 3. advent első vasárnapja. Az időzítések kellemes alakulása, hogy erre a napra tudtuk megszervezni a már hagyománnyá vált kárászi adventi kézműves vásárt, a készülődést és az ünnepséget. Idén 7 helyi és környékbeli vásáros kínálta a szebbnél-szebb portékáját. Az árusok évről-évre egyre szebb, ünnepibb standot rendeznek be, ami szintén hozzájárul a hangulat fokozásához, csakúgy, mint a háttérben szóló karácsonyi énekszó. Hogy a hideget némileg ellensúlyozzuk, meleg teával, forralt borral, zsíros és lekváros kenyérrel kínáltuk a hozzánk látogatókat.

Mindeközben bent, a Faluház kistermében és a színpadon a gyerekekkel közösen díszeket, ünnepi figurákat készítettünk 1 órában. Utána már ők is izgatottak lettek, hiszen 17 órától volt meghirdetve a könyvtárunkkal közösen szervezett Hangoló Színház produkciója, a „Hópelyhek története”. Nemes László előadása, spontaneitása és interaktív meséje még a felnőttek arcára is mosolyt csalt, ők is élvezték a műsort. Az 1 órás előadás után a Télapó is megérkezett, névre szóló ajándécsomagokkal, amelyeket kedves, biztató szavak kíséretében adott át mindenkinek. A Mikulás elnyerte a gyerkőcök tetszését: volt, aki előre elkészített rajzot adott neki, sokan pedig egy-egy fotó erejéig ültek az ölébe vagy álltak mellé.

Tehát elmondható, jól sikerült a rendezvény, érdemes volt megszervezni és ápolni a hagyományokat...

Köszönet a segítőknak: Mailach Petrának, Nagy Évának, Pap Judit Elzának a gyerekekkel való foglalkozásért és konyhai segítségért; Juhos Gábornak, Németh Károlynak és Nyisztor Györgynek a sok pakolásért és a karácsonyi fények felszereléséért!

Nyisztor Melinda

